

Bruma

kalandok északon

Az Érme Két Oldala (by Smoke)

Two Sides of The Coin

Épp a havas városka kastélyában töltöttem az időmet, mikor a grófnő segédjétől hallottam azt a pletykát, hogy Arnora Auria-nak szüksége van segítségre, hogy visszaszerezze azt a pénzt, amit elloptak tőle. Mivel jobb dolgom úgy se volt, elmentem a házába. Arnora valóban feldúlt volt. De szerencsére nem annyira, hogy ne tudja nekem elmesélni a sztorit, ami a következő: korábban a szeretőjével, Jorundr-al kisebb összegeket lopkodtak. Jorundr azonban kezdett egyre erőszakosabb és vakmerőbbé válni. Legutóbb Jorundr egy karavánt támadott meg, és - mivel kényszerítette rá - Arnora is benne volt a rablásban.

Jorundr megölt egy őrt, majd ellopott egy kis aranyat, és azt később elásták. Volt azonban egy kis gond, mégpedig, hogy megtalálták a két útonálló búvóhelyét, és Jorundr-ot letartóztatták. Arnora akkor azonban épp nem volt ott, ezért ő megúszta a dolgot. De az aranyat nem találta ott, ahol lennie kellett volna, ezért arra gyanakodott, hogy Jorundr eldugta valahova. Arnora azt javasolta, menjek el a Brumai Kastély börtönébe, hogy kiszedjem Jorundr-ból az információt.

A fogdában engedélyt kértem a börtönőrtől a belépésre. Egy baloldali cellában találtam Jorundr-ot, aki azonban nem volt hajlandó beszélni velem. Azt mondta csak akkor áll szóba velem, ha börtönbe juttatom magam. Kis hezitálás után döntöttem. A Nocturnal-tól kapott Álkulcsommal megpiszkáltam az egyik üres cella zárát, aminek meg is lett a hatása: a börtönőr azonnal odarohant hozzám, majd miután a börtönt választottam, betaszígált Jorundr cellájába. Meglepő módon Jorundr teljesen más szemszögből mesélte el a történetet. Azt mondta, Arnora volt az, aki egyre több aranyra vágyott, és miután azt akarta, mind legyen az övé, Jorundr elrejtette valahova. A rabló nagyon dühös volt, és azt akarta álljak bosszút Arnora-n: öljem meg, és jutalmul az összes lopott pénz az enyém. Mindössze annyit kellett tennem, hogy megmutatom neki Arnora amulettjét. Miután kijöttem a börtönből, rögtön Arnora háza felé vettem utamat. A hölgy egy választás elé állított: vagy Jorundr-nek hiszek, vagy neki. Utóbbit választottam, és miután tudattam vele a helyzetet, dühbe gurult. Nyilvánvalóan azért, mert az az amulett volt az egyetlen családi öröksége. Ám végül odaadta az ágya melletti láda kulcsát, amiben meg is találtam az amulettet. Arnora azonban csendesesen megjegyezte, hogy ha átverem őt, bejelent a Brumai Városőrségnél, és egész Cyrodiil a nyakamban lesz. Szép kis köszönet... az amulettet vissza is vittem megmutatni Jorundr-nak, aki erre elmondta, hol van az elrejtett pénz.

A „kincset” az északi városkaputól nem messze az út mellett találtam meg. Ott

azonban meglepetésemre egy másik ember is köszált: Tyrellius Logellus, egy korrupt őr. Azt állította, hallott minket beszélni Jorundr-al, és mivel hogy ő és az arany közti akadályt csak én és Arnora jelenti (illetve utóbbi már csak jelentette) ezért előhúzta kardját, majd rám támadott. Megmutattam neki, hogy a nordokat keményfából faragták. Gyenge lánc mellvértje nem védett eléggé jól az ebony kardomtól. A ládában találtam pár septimet és drágakövet. Még egyszer visszatértem Arnora házába, ahol szembesülnöm kellett azzal, hogy Logellus igazat mondott: Arnora élettelen testtel feküdt az ajtó előtt. Örültem, hogy megszabadultam ettől a pénzéhes banyától, és mivel úgy se tudtam mit tenni, ezért gyorsan leléptem a gyilkosság helyszínéről, mielőtt az őrök megérkeztek volna.

Egy elárult testvériség (*A Brotherhood Betrayed*)

by

Smoke

Bruma városában múlattam az időt, mikor elmentem egy különös ház mellett. A kunyhó körül vérnek szaga keringett. Bekopogtattam, majd óvatosan bekukucskáltam. Odabent egy ágyon fekvő halott embert, egy síró hölgyet, és 2 nyomozót láttam, akik jellegzetes citromsárga uniformisban virítottak. Az egyikük, egy bizonyos Carius Runellius nevű katona odajött hozzám, majd azt mondta, hogy ha nincs valami jó okom, hogy egy gyilkosság helyszínén ácsorgok, jobb ha elmegyek.

Mivel már Cyrodiil szerte többen ismerték nevem, Carius kérdésemre felelve elmondta, hogy egy bizonyos Raynil Dralas nevű vámpírvadásznak sikerült észrevétlenül besurrannia a házba, és délben megölnie Bradon Lirrian-t. A felesége nem volt otthon, mivel ő nappal dolgozik. Carius azt is elmondta, hogy egy ismeretlen koldus holttestét találták meg Bradon házában. Tovább akartam nyomozni az ügyben, ezért az özvegytől, Erline-től érdeklődtem tovább. Ő váltig állította, hogy férje nem volt vámpír, csak éjszaka dolgozott, és emiatt nappal szokott aludni. Ő szerinte valaki direkt rakta a házukba a koldus holttestét. Erline nagyon gyanakodott Raynil-ra, mert azt mondta, felismerte őt. Úgy gondoltam ideje meghallgatni a történetet Raynil szemszögéből is, és erre a legjobb alkalom az volt, ha megkérdezek pár kocsmárost és fogadóst, azok ugyanis mindig jól informáltak. Efelől nem is csalódtam: az Olav's Tap and Tack nevű fogadóban beszéltem a tulajjal, Olavval, aki azt mondta, Dralas kibérelt nála egy szobát pár hete. Sikerült meggyőzőnöm Olavot, hogy adja oda a szoba kulcsát.

Óvatosan átkutattam a szobát, majd a szekrény mögött találtam egy naplót, ami azt írta, hogy Raynil tagja volt egy kalandorokból álló csoportnak, akik főleg Ayleid romokban szerettek kutakodni. Egyszer találtak is egy ereklyét, amit később egy barlangba rejtettek el. A csoport összes tagja kapott egy kulcsot a ládához, amibe az ereklye volt. A két másik tag Bradon, és egy Gelebourne nevű kalandor volt. A feladatom világos volt: többet meg kellett tudnom Gelebourne-ról. Olav ezúttal is nagy segítség volt: elmondta, hogy Gelebourne-t meglepő módon Raynil ölte meg Skingradban. Világossá kezdett válni az ügy: Raynil valójában csak ál-vámpírvadász, valójában az ereklyét rejtő láda kulcsaira fáj a foga. Úgy éreztem, itt az idő, hogy újra beszéljek Carius Runellius-al, akit sokkolt az igazi történet. Azt mondta, várjam őt meg az Olav's Tap and Tack-ban, míg ő értesíti az őrséget. Az említett fogadóban egy óra várakozás után végül megjött Carius. Azt a hírt hozta, hogy látták Raynilt

elmenni nyugatra. Carius szerint az egyetlen barlang, ami nyugatra van Brumától a Boreal Stone Cave. A nyomozó szerint ideje pontot tenni az ügy végére, ezért azt javasolta, hogy eredjek Dralas nyomába, és kapjam el. A feladatra 24 órányi időt kaptam. Miután megérkeztem a barlangba, kardomat előhúзва mentem tovább. Bent aztán egy köddel borított teremben találkoztam a szélhámossal, aki nem volt hajlandó megadni magát, ezért kénytelen voltam megölni. Dralas meglehetősen gyenge harcos volt, nem volt hosszú a harc.

Ruhájából kivettem a három kulcsot, majd felnyitottam a ládát. Benne egy értéktelen amulettet találtam. Ezt visszavitettem az özvegynek, aki azt mondta Bradon-nak volt egy jelszava, ami védte az amulettet attól, hogy ellopják. Szerencsére Erlene tudta a jelszót, majd a „Testvériség” szót kimondva kezembe nyomta az immár mágikus amulettet, mint jutalmat (Phylactery of Litheness, fortify speed 6 pts, constant effect)

by

Dzsi

Pí

Ezt a feladatot Bruma-ban, Ongartól a lopott áruk kereskedőjétől kaptam. Élt Bruma-ban egy vámpír, bizonyos Braddon Lirrian. akit megölt egy vámpírvadász Raynil Dralas. Ám az ügy részletei még korántsem tisztázódtak. Az én feladatom az ügy részleteinek a felkutatása volt. Először a tetthelyre mentem, ahol épp a helyszínelés zajlott. Az őr el akart küldeni, ám rábeszélőképességemnek köszönhetően mégis ki tudtam szedni belőle egy-két információt. Ezek után az áldozat feleségét faggattam aki váltig állította néhai férje ártatlanságát. Minek ölne meg embereket és tartogatná a pincében hulláikat egy szegény, dolgozó paraszt. - mondta ő. Érdekes volt számomra, hogy az eddig nagyra becsült vámpírvadászt a feleség kételyek között mutatta be nekem. A nő nem bízott meg benne, ezt többször is hangoztatta. Ideje volt hát, hogy felkeressem a vámpírvadászt s mivel pontos tartózkodási helyét nem tudtam először Olav kocsmájában kérdezősködtem. Sokszori rábeszélés után Olav elmondta, hogy Raynil nála szállt meg az utolsó emeleti szobában és most nincs itt, szóval ha nagyon-nagyon körbe akarok nézni, akkor ideadhatja pár percre a szobakulcsot. A szobába lépve semmi szembeötlő dolgot nem láttam, kivéve hogy a fiókos láda nincs teljesen nekitolva a falnak. Közelebről szemügyre véve a láda mögött egy kissé rosszul elrejtett naplót találtam, amely egy artifactról, és az azt őrző, 3 tagú csoportról szólt akik egy-egy, az artifactot nyitó kulcsot birtokoltak. A csoport tagjai: Braddon, Raynil és egy bizonyos Gelebourne. Vajh ki lehet ez a Gelebourne? – gondoltam magamban. Megkérdeztem Olavot, hátha ő ismeri. Olavnak rémlett a név. Raynil legutóbbi áldozata volt, akit Skyngard-ban tett el láb alól, hasonlóan mint Braddont.

Kezdttem úgy látni, hogy Raynil ezt a vámpírmesét akarja felhasználni az artifactot nyitó kulcsok megszerzésére. Jobbnak láttam ezt az információt a nyomozást vezető őrral is megosztani, ezért vissza is tértem a néhai Braddon házába. az őr elhülve hallgatta a történetemet, majd azonnal elindult informálni a többi őrt, de előtte megkért, hogy egy óra múlva találkozzunk Olav kocsmájában. Egy óra múlva az őrkapitány azt mondta, hogy felderítői látták Raynil-t Bruma-tól nyugat feé menni, ám Raynil észrevette a megfigyelőt, így csak egy olyan ember mehet utána aki nem brumai őr (pl. én). Ráadásul sietnünk kell mert úgy látszott Raynil nagyon sietett, így max. egy napot tartózkodhat még a Boreal stone Cave-nél, ahol valószínűleg az artifact is van. Ide indultam hát sietősen.

A barlangban hamar összetalálkoztam Raynillal, aki megtagatta a megadást ezért kénytelen voltam megölni. Elvéve tőle a három kulcsot, könnyedén ki tudtam nyitni az artifact-ot tartalmazó ládát. Az artifactot visszavitettem Braddon feleségének, aki egy varázsige kíséretében megbűvölte és nekem adományozta a csodálatos amulettet amelyet viselve bámulatos gyorsaságra tettem szert (fortify speed +8).